

Република Србија
УПРАВНИ СУД
Одељење у Новом Саду
III-7 У. 8015/19
Дана 20.06.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Наде Балешевић, председника већа, Весне Слијепчевић и Весне Мартиновић, чланова већа, уз учешће судског саветника Весне Апарац, записничара, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца АА, ..., кога заступају Немања Васиљевић и Радоје Малићан, адвокати из Београда, Теразије 29, против тужене Административне комисије Владе Републике Србије, Београд, Немањина 11, ради поништаја решења 14 број 031-2094/2019 од 06.03.2019. године, уз учешће заинтересованог лица ББ, ..., кога заступа Драгољуб М. Ћосовић, адвокат из Београда, Андре Николића 3, у правној ствари интелектуалне својине-оглашавања ништавим жига, након одржане усмене, јавне расправе дана 15.06.2022. године, на нејавној седници већа одржаној дана 20.06.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ ОДБИЈА**.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужилац АА да заинтересованом лицу ББ, ..., накнади трошкове управног спора у износу од 34.500,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

Образложење

Оспореним решењем поништава се решење Завода за интелектуалну својину 990 број 2018/29175-Ж-2006/0993-52754 од 15.11.2018. године и предмет враћа првостепеном органу на поновни поступак и одлучивање. Првостепеним решењем од 15.11.2018. године, ставом 1. диспозитива, одбија се предлог подносиоца ББ, ..., поднет

20.07.2018. године, за оглашавање ништавим жига рег. Број ... у речи ... са графизмом, регистрованога за робе у класи 32. Међународне класификације роба и услуга: безалкохолна пића, носиоца АА, а ставом 2. диспозитива усваја се захтев противника предлагача за накнаду трошкова поступка, па се обавезује ББ да надокнади трошкове поступка носиоцу жига АА, у износу од 16.500,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема решења.

Тужбом, поднетом Управном суду 17.05.2019. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа зато што у акту није правилно примењен закон, други пропис или општи акт, што у поступку доношења акта није поступљено по правилима поступка и зато што је чињенично стање непотпуно или нетачно утврђено, а из утврђених чињеница је изведен неправилан закључак у погледу чињеничног стања. У тужби истиче да је тужени орган приликом доношења оспореног решења погрешно применио Закон о жиговима када је у образложењу оспореног решења на страни 4. пасус 5. навео да „ сматра да се мора узети у обзир чињеница да је носилац жига поступао противно начелу савесности и поштења, те да није могао да има било које имовинско право на знаку ... у тренутку подношења пријаве”, јер наведени закон не прописује повреду начела савесности и поштења као разлог ништавости жига, нити су првостепени и другостепени орган овлашћени да у поступку за оглашавање жига ништавим испитују или узимају у обзир савесност лица које је регистровало жиг. Тужилац сматра да тужени орган погрешно примењује одредбу члана 59. Закона о жиговима која предвиђа да се жиг може огласити ништавим, ако се утврди да у време његовог регистравања нису били испуњени услови за признање жига, прописани одредбом члана 5. истог закона, при чему савесност и поштење не спадају у услове за регистрацију жига и могу бити само предмет судског а не управног поступка, сходно одредби члана 80. Закона о жиговима. Сходно наведеном, тужилац налази да је супротан закону и налог туженог органа из оспореног решења да у поновном поступку Завод испита савесност АА приликом регистрације жига, јер се на тај начин тужени ставља у улогу суда испитујући оно што не спада у његову надлежност, јер управни орган може само да испитује правилност и законитост решења, а не савесност уговорних страна у испуњавању уговорних обавеза. Даље наводи да се оспорено решење заснива на погрешно утврђеном чињеничном стању, јер тужени орган погрешно утврђује да је АА пренео ауторска права на ББ спорним уговором од 12.01.2006. године. При том, тужени најпре погрешно тумачи обавезне формалне елементе уговора о преносу ауторских права закљученог 12.01.2006. године између АА и ББ, превиђајући да уговор не садржи идентификацију ауторског дела, као ни ауторска права која су предмет уступања, па како не испуњава ни минимум обавезних елемената прописаних законом за ауторски уговор, њиме није извршен пренос ауторских права, односно између уговорних страна никада није дошло до преноса ауторских права, па ББ није био овлашћен да поднесе предлог за оглашавање ништавим жига, јер не спада у круг овлашћених предлагача из члана 60. Закона о жиговима. Тужилац даље налази да је тужени орган погрешно закључио да је спорни уговор из 2006. године и даље на снази, већ напротив, примена тог уговора никад није ни почела. У том смислу указује да ББ никад није производио или стављао у промет, или на било који начин учествовао у промету енергетског пића ..., да је тужилац АА дана 01.06.2005. године закључио уговор о производњи лименки за енергетско пиће ... са произвођачем лименки ВВ из ... и да је 23.08.2005. године закључио уговор о

пословно-техничкој сарадњи са ГГ у циљу пуњења енергетског пића ..., те да је тужилац једини који је производио и производи и даље, и ставља у промет енергетско пиће ... и то је његов једини производ, док ББ никада није производио, нити на било који начин учествовао у производњи или промету тог производа. Даље наводи да је нетачан закључак туженог да је спорни уговор на снази и данас, јер његова примена никада није ни почела, већ је ББ а.д. дана 17.01.2006. поднео пријаву за заштиту жига ..., али да је од пријаве одустао, па је очигледно да тужилац није био несавестан јер се тој регистрацији није противио, већ је свој жиг регистровао тек 2014. године, док је с дуге стране, ББ био несавестан јер је поред свести о томе да АА производи енергетско пиће од 2005. године до данас, покушао да оспори пуноважност жига, иако му је од почетка производње било познато да жиг постоји и да га тужилац користи. Предлаже да суд, у спору пуне јурисдикције тужбу уважи, оспорено решење поништи, а жалбу предлагача ББ изјављену дана 13.12.2018. године, против решења Завода за интелектуалну својину Србије 990 бр. 2018/29175-Ж-2006/0993-52754 одбије као неосновану, и потврди решење Завода за интелектуалну својину Србије 990 бр. 2018/29175-Ж-2006/0993-52754 од дана 15.11.2018, као и да туженог обавезе да тужиоцу накнади трошкове управног спора за састав тужбе у износу од 36.000,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде, са законском затезном каматом од дана пресуђења до коначне исплате. Ако суд сматра да у односу на утврђено чињенично стање и природу ствари нису испуњени услови за примену члана 43. Закона о управним споровима, те да не може да решава у спору пуне јурисдикције, предлаже да тужбу уважи, оспорено решење поништи и предмет се врати туженом органу на поновни поступак и одлучивање, а туженог обавезе да тужиоцу накнади трошкове управног спора за састав тужбе у износу од 36.000,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде, са законском затезном каматом од дана пресуђења до коначне исплате.

У одговору на тужбу, тужени орган се противио тужби и тужбеном захтеву у целисти. Сматра да је правилно утврдио да је жалба основана, јер је првостепени орган побијано решење донео на основу погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, те да то решење треба поништити и предмет вратити првостепеном органу на поновни поступак и одлучивање. Истиче да је увидом у списе предмета правилно утврдио да је основ на којем се жалба заснива тврдња да је носилац жига, овде тужилац, његовим регистравањем повредио ауторско право предлагача. У наведеном смислу указује да су се у члану 2. уговора закљученог између АА, овде тужиоца, и ББ, овде заинтересованог лица, од 12.01.2006. године, уговорне стране сагласиле да се сва права на енергетском пићу ... преносе са привредног друштва АА на ББ као и да је у уговору наведено да се тај пренос односи и на „освежавајуће енергетско пиће, рецептуру, скице и нацрте за производ који се преносе у целисти, трајно и без ограничења“. Налази да је циљним тумачењем тог уговора, другостепени орган правилно сматрао да је оправдано закључити да је преносилац права, то јест АА, био вољан да сва права која постоје на предметном знаку пренесе на ББ, и да се подразумева да се то односи и на заштиту предметног знака жигом, што јасно и пише у члану 2. уговора. Тужени сматра да из тога следи, да је ББ био овлашћен да поднесе пријаву за заштиту предметног знака жигом, а да у списима предмета првостепеног органа, не може да се види да је у том погледу у међувремену дошло до било каквих промена, односно да је уговор од 12.01.2006. године и даље на снази. Закључује да то суштински значи, да је АА стицањем жига рег. бр. ... повредио одредбе уговора од 12.01.2006. године. Тужени

орган налази да је, пошто је кроз наведени уговорни однос дошло до потпуног преноса свих имовинских права поводом енергетског пића ... са АА на ББ, правилно другостепени орган утврдио да то подразумева да је преносом обухваћен и вербализам ..., као и свака његова ликовна стилизација, да ликовна стилизација вербализма ... представља ауторско дело и да из свега наведеног произлази да се ради о пријави која је поднета супротно начелу савесности и поштења. Даље наводи да првостепени орган правилно сматра да није дужан да по службеној дужности у поступку заштите жига води рачуна о томе да ли је пријава поднета у складу са начелом савесности и поштења, као и да му на то није ни скренута пажња у тренутку када је донео одлуку о регистрацији предметног жига, али да је легитимно право привредног друштва ББ да то истакне у жалбеном поступку, што је и учинио. Иако првостепени орган нема обавезу да у поступку испитивања пријаве испитује савесност пријавиоца, тужени сматра да је очигледно да је за постизање правде у овој управној ствари неопходно да се утврди ко је имао право да поднесе предметну пријаву жига, а да из уговора од 12.01.2006. године, чија пуноважност до овог тренутка није оспорена, произлази да је то право имао ББ, међутим, да је пријаву поднело и жиг заштитило друго лице, што је супротно пословном моралу и не одговара ономе што би закони поштењег и правичног пословања у овом случају подразумевали, а то је – да пријаву поднесе и жиг заштити онај који је по уговору то једино и могао - ББ. На основу наведеног, предлаже да суд одбије тужбу као неосновану.

Заинтересовано лице у одговору на тужбу наводи да је погрешан и противуречан сам себи навод тужиоца да Закон о жиговима не предвиђа савесност и поштење као услов за регистрацију знака жигом. Истиче да је предлог којим је покренуо поступак оглашавања жига ништавим поднет 20.07.2019. године, а да је жиг ... регистрован 03.07.2007. године и да је наведеног дана носилац права на пријави било привредно друштво ДД које је било и подносилац захтева за признање права на жигу, а да ту околност тужилац у тужби прећуткује и износи тврдњу да је пријава поднета савесно. Указује да тужилац у тужби наводи да је он тај који је регистровао жиг, што није тачно, јер је жиг регистрован на име ДД, регистровао га је надлежни орган, а не тужилац, који је жиг стекао од ДД у августу 2010. године, на основу уговора о преносу права. Сматра да савесност и поштење у конкретном случају јесу од значаја, јер се ради о роковима прописаним одредбама члана 60. став 2. Закона о жиговима, који предвиђа субјективни рок од 5 година за случајеве када је у питању савестан носилац права на жигу чији се поништај тражи, те да је, да би предлагач био ограничен роком од 5 година, потребно да буду испуњена два услова: први, да се није противио и други, да је носилац права на жигу био савестан, тако да је савесност тужиоца у управном поступку од значаја, а од значаја је и у поступку пред Управним судом јер је од значаја за оцену допуштености предлога за оглашавање ништавим по основу повреде ауторских имовинских права предлагача у управном поступку. Налази да уколико је савесност изричито предвиђена Законом о жиговима, а за примену наведеног закона је надлежан орган прописан истим законом, дакле како првостепени тако и другостепени, неоснован навод тужиоца у тужби да другостепени орган није био овлашћен да разматра питање савесности, посебно уколико несавесност очигледно произлази из свих приложених доказа. Наводи да је околност савесности и поштења истакнута у жалби и у оспореном решењу код

оцене темељног доказа у управном поступку, а то је уговор од 12.01.2006 године, који је доказ о постојању правног основа за оглашавање ништавим жига ..., односно да је правни основ предложеног оглашавања жига ништавим ауторско право сходно одредби члана 5. став 1. тачка 12. Закона о жиговима ("Сл. Лист СЦГ", бр. 61/2004) као закона који је био на снази у време када је жиг ... регистрован, да је првостепени орган примењивао одредбе важећег закона и да је зато одлука другостепеног органа правилна, а уговор је доказ о постојању тог основа и о активној легитимацији предлагача у управном поступку. Супротно наводима тужиоца, сматра да је уговор од 12.01.2006, који је закључен између тужиоца и њега, доказ о правном основу, те да је приликом оцене наведеног доказа који је облигационоправни однос, тужени орган био обавезан да сходно одредбама чланова 7. и 10. ЗУП-а, и применом одредбе члана 10. Закона о облигационим односима цени предмет уговора као правог основа на коме је предлагач засновао свој предлог за оглашавање жига ништавим. Истиче да је првостепени орган то ценио, али да је пропустио да прецизно утврди предмет наведеног уговора и заузео становиште да предлагач нема активну легитимацију у управном поступку, односно да нема правни интерес, при чему је погрешно примењивао материјално право. Стога сматра да није основан навод тужиоца да је неправилна одлука туженог органа, којом се првостепени орган упућује на уклањање наведене неправилности. Наводи да је нетачан и навод тужиоца о неправилно утврђеном чињеничном стању што је повезано са претходним наводима, јер се ради о уговору као правном основу којим је предлагач стекао права на којима заснива предлог за оглашавање жига ... ништавим. Указује да је јасно да тужилац не спори постојање уговора, али да у тужби износи нову тврдњу која доказује законитост оспореног решења, с обзиром да је подвучено и посебно наглашено да уговор никада није примењен, а да "примењивање" не утиче на постојање и пуноважност правног посла, те да је уговором као пуноважним правним послом 2006. године, заинтересовано лице стекло права по основу којих је оспорило регистрацију знака жигом. Наводи да је тужилац током управног поступка и у тужби изнео став да ако неко (овде заинтересовано лице) не користи ствар коју је стекао, да би онда друго лице (овде тужилац) које му је та ствар уступило ваљаним правним послом, могло да уђе у посед такве ствари правним послом са трећим лицем, а да у конкретном случају то није учињено директно, већ преко привредног друштва ДД. Даље наводи да околности о томе да ли је ББ производио или није производио пиће, када ће га производити и како ће располагати својим стеченим ауторским имовинским правима, не даје за право тужиоцу да он такво право које је уступио и уговором се у члану 6. експлицитно одрекао, сам искориштава. Сматра да наводи о коришћењу жига и уговорима са трећим лицима, такође нису од значаја за овај поступак, нити могу бити од утицаја на правилност оспореног управног акта. Налази да је тужилац супротно одредбама члана 5. и 6. уговора од 12.01.2006. године који је важећи, заузео став да се уговор не примењује што је правно без значаја за овај спор и да првостепени органа предмет уговора није правилно ценио, али да га је правилно ценио другостепени органа као доказ о правном основу и легитимацији заинтересованог лица за покретање поступка оглашавања жига ... ништавим. Указује да се из одредбе члана 1. и 6. уговора види да је предмет и цртеж, односно нацрт за производ, и да је у складу са тим и изјава аутора коју је оверио код јавног

бележника, па је с тога одлука првостепеног органа у управном поступку са грубом неправилношћу, јер се одредба члана 2. уговора цитира само делимично и притом примењује механичко тумачење како тужилац, тако и првостепени орган не цитирајући у образложењу "сва интелектуална права" која су тако наведена у уговору. У складу са наведеним заинтересовано лице сматра да је по основу уговора од 12.01.2006. године стекло и ауторска имовинска права и да има активну легитимацију да тражи поништај жига, сходно одредби члана 5. став 1. тачка 13. Закона о жиговима, те да је одлука туженог органа правилна и у складу са законом. Предлаже да се се тужба тужиоца одбије као неоснована, а оспорено решење од 06.03.2019. године остане на снази.

Управни суд је одржао усмену јавну расправу применом члана 34. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС”, бр. 111/09), којом је прописано да је усмена јавна расправа обавезна ако су у управном спору учествовале две или више странака са супротим интересима. Усмена јавна расправа је одржана 15.06.2022. године у присуству директора и пуномоћника тужиоца, и пуномоћника заинтересованог лица, а у одсуству уредно позваног туженог, у складу са чланом 38. Закона о управним споровима.

На усменој јавној расправи, пуномоћник тужиоца је остао у свему код тужбе и тужбеног захтева, посебно код захтева да суд овај спор реши у пуној јурисдикцији, налазећи да се ради о пар екселанс правном питању на које суд може да да одговор, јер међу странкама чињенично стање није спорно, а да остали наводи из одговора на тужбу туженог и заинтересованог лица нису од значаја. На име трошкова заступања тужиоца у овом управном спору тражио је износ од 36.000,00 динара, и за трошкове приступа на расправу износ од 36.000,00 динара.

Пуномоћник заинтересованог лица ББ је, на усменој јавној расправи, остао у свему код одговора на тужбу од 27.06.2019. године. Сматра да нису испуњени услови да суд у овом спору одлучи у пуној јурисдикцији “јер тужбени захтев није тако постављен”. Истиче да се фактички ради о два правна питања, прво, ко је носилац ауторских и имовинских права на свим стварима које се тичу производа ... према уговору од 12.01.2006. године и друго, да ли је заинтересовано лице ББ било активно легитимисано за подношење захтева. У односу на питање савесности сматра да је секундарно. На име трошкова управног спора за заступање заинтересованог лица тражи за састав одговора 36.000,00 динара и за трошкове приступа на расправу износ од 36.000,00 динара.

Оцењујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у смислу члана 41. Закона о управним споровима („Службени гласник РС”, број 111/09), ценећи наводе тужбе, одговора на тужбу туженог и заинтересованог лица, наводе пуномоћника тужиоца и пуномоћника заинтересованог лица на усменој јавној расправи и целокупне списе ове управне ствари, Управни суд је нашао да тужба није основана.

Из стања у спису и образложења оспореног решења произлази да је ББ, 20.07.2018. године поднело предлог за оглашавање ништавим жига рег. бр. ... (Ж-...) у речи ... са графизмом, за робу у класи 32. Међународне класификације роба и услуга:

безалкохолна пића, јер у време регистравања оспорени жиг није испуњавао услове за заштиту жигом на основу члана 5. став 1. тачка 13. Закона о жиговима („Службени гласник РС“, бр. 104/09 и 10/13), којом је прописано да се жигом не може заштитити знак који својим изгледом или садржајем повређује ауторска права или друга права индустријске својине. Решењем од 15.11.2018. године, првостепени орган је одбио предлог подносиоца ББ, за оглашавање ништавим жига рег. бр. ... (Ж-...) у речи ... са графизмом, за робу у класи 32. Међународне класификације роба и услуга: безалкохолна пића, на име привредног друштва АА. Наведеним решењем, донетим применом члана 7. став 1. и чланова 59-63. Закона о жиговима (“Службени гласник РС, бр.104/09 и 10/13), првостепени орган је утврдио да предлог за оглашавање ништавим жига реистарски број ... у речи ... није основан, односно да је предметни знак у време регистрације 03.07.2007. године испуњавао услове за заштиту жигом, прописане Законом о жиговима, те да у време његове регистрације нису постојали разлози за непризнавање заштите жигом прописани одредбом члана 5. став 1. тачка 13. Закона о жиговима, првостепени орган је закључио да предлагач нема интерес за покретање овог поступка, јер није лице које може поднети предлог за оглашавање ништавим жига по основу члана 5. став 1. тачка 13., а сходно одредби члана 60. став 2. Закона о жиговима, односно да није доказао да је носилац ауторског права над знаком који је овлашћен да поднесе предлог за оглашавање ништавим жига рег. бр. ..., у смислу наведених одредби закона. Поступајући по жалби ББ против наведеног решења од 15.11.2018. године, тужени орган је утврдио да је жалба основана, јер је првостепени орган ожалбено решење донео на основу погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, те га треба поништити и предмет вратити првостепеном органу на поновни поступак и одлучивање. Тужени је утврдио да је основ на којем се жалба заснива тврдња да је носилац жига његовим регистравањем повредио ауторско право предлагача, овде тужиоца. У том смислу је указао да су се у члану 2. уговора закљученог између АА и ББ, од 12.01.2006. године, уговорне стране сагласиле да се сва права на енергетском пићу ... преносе са АА на ББ и да је, поред осталог, у наведеном уговору одређено да се тај пренос односи и на „освежавајуће енергетско пиће, рецептуру, скице и нацрте за производ који се преносе у целисти, трајно и без ограничења“. Даље тужени наводи да је циљним тумачењем наведеног уговора, оправдано закључити да је преносилац права, то јест АА, био вољан да сва права која постоје на предметном знаку пренесе на ББ, па се подразумева да се то односи и на заштиту предметног знака жигом, што јасно и пише у члану 2. уговора. Тужени орган даље закључује да из тога следи, да је ББ био овлашћен да поднесе пријаву за заштиту предметног знака жигом, а да из списка предмета којим првостепени орган располаже, не може да се види да је у том погледу у међувремену дошло до било каквих промена, и да је уговор од 12.01.2006. године и даље па снази, што значи, да је АА стицањем жига рег. бр. ... повредио одредбе уговора од 12. 1.2006. године. Пошто је кроз наведени уговорни однос дошло до потпуног преноса свих имовинских права поводом енергетског пића ... са АА, на ББ, онда то подразумева да је преносом обухваћен и вербализам као и свака његовна ликовна стилизација и да ликовна стилизација вербализма ... представља ауторско дело, па тужени орган закључује да се ради о пријави која је поднета супротно начелу савесности и поштења. Тужени је указао да Завод за интелектуалну својину није дужан да по службеној дужности у поступку заштите жига води рачуна о томе да ли је пријава поднета у складу са начелом савесности и поштења, као и да му на то није ни скренута пажња у тренутку када је

донео одлуку о регистрацији предметног жига, међутим, налази да је легитимно право ББ да то истакне у жалбеном поступку, што је он и учинио, па је, иако Завод нема обавезу да у поступку испитивања пријаве испитује савесност пријавиоца, очигледно да је за постизање правде у тој управној ствари неопходно да се утврди ко је имао право да поднесе предметну пријаву жига. Даље наводи да је према уговору од 12.01.2006. године, чија пуноважност до овог тренутка није оспорена није оспорена, то право имао ББ, али да је пријаву поднело и жиг заштитило друго лице, што је супротно пословном моралу и не одговара ономе што би закони поштеност и правичност пословања у том случају подразумевали, а то је да пријаву поднесе и жиг заштити онај који је по уговору то једино и могао - ББ. Из описаних разлога сматра да се мора узети у обзир чињеница да је носилац жига поступао противно начелу савесности и поштења, те да није морао да има било које имовинско право на знаку ... у тренутку подношења пријаве, те имајући у виду наведено, тужени орган сматра да је првостепени орган начинио пропусти тиме што није узео у обзир наведене околности, а које су, према оцени туженог, могле бити од утицаја на доношење законите и правилне одлуке, те да су стога наводи жалбе основани, и позивајући се на одредбу члана 171. став 3. Закона о општем управном поступку, одлучио као у диспозитиву оспореног решења.

Одредбом члана 171. став 3. Закона о општем управном поступку ("Службени гласник РС", бр. 18/16, 95/18 - Аутентично тумачење), прописано је да ако другостепени орган нађе да ће недостатке првостепеног поступка брже и економичније отклонити првостепени орган, он ће својим решењем поништити првостепено решење и вратити предмет првостепеном органу на поновни поступак. У том случају, другостепени орган је дужан да својим решењем укаже првостепеном органу у ком погледу треба допунити поступак, а првостепени орган је дужан у свему да поступи по другостепеном решењу и да, без одлагања, а најкасније у року од 30 дана од пријема предмета, донесе ново решење. Против новог решења странка има право на жалбу.

Имајући у виду утврђено чињенично стање и цитиране одредбе закона, по оцени Управног суда, тужени орган је правилно поступио када је поништио решење Завода за интелектуалну својину 990 број 2018/29175-Ж-2006/0993-52754 од 15.11.2018. године и предмет вратио првостепеном органу на поновни поступак и одлучивање, ради доношења новог решења у ком ће се ценити сви наводи предлагача из предлога за оглашавање ништавим жига регистарски број ... и размењених поднесака, дајући за своју одлуку довољне и на закону засноване које у свему као правилне прихвата и овај суд. Тужени орган је правилно сматрао да је првостепени орган начинио пропусти који се односе на тумачење и примену Уговора од 12.01.2006. године закљученог између АА и ББ, и у том смислу расправи питање савесности уговорних страна и утврди ко је имао право да поднесе предметну пријаву жига, јер су и по мишљењу суда од утицаја на доношење законите и правилне одлуке, а на које је тужиоцу детаљно указано у образложењу оспореног решења.

Управни суда је ценио наводи тужбе да је тужени орган погрешно утврдио да је спорни уговор од 12.01.2006. године и даље на снази, с обзиром да примена тог уговора никад није ни почела, али налази да су без утицаја на одлучивање, јер тужилац не тврди нити доставља доказ да наведени уговор није на снази.

Суд је ценио и остале наводе тужбе, али код свега наведеног, налази да су без утицаја на другачију оцену законитости оспореног решења. Тужилац није навео ниједну нову околност, нити је пружио нови доказ који није цењен у спроведеном управном поступку, а који би могао да буде од утицаја на одлуку у овој управној ствари. Осим тога, имајући у виду да је предмет враћен првостепеном органу на поновни поступак и одлучивање, тужилац ће бити у прилици да своја права и даље штити подношењем жалбе уколико не буде задовољан новим решењем првостепеног органа, односно да у управном спору поднесе тужбу против коначног решења којим није задовољан.

Одлучујући о предлогу тужиоца да суд реши управну ствар у пуној јурисдикцији, суд је нашао да природа ове управне ствари не пружа поуздан основ за то, у смислу одредбе члана 43. Закона о управним споровима, и да је економичније и целисходније да учињене повреде правила управног поступка отклони надлежни орган у поновном поступку.

Из наведених разлога, након закључене усмене расправе, у смислу члана 46. став 2. Закона о управним споровима, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је применом одредбе чл. 40. став 2. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, број 111/09), одлучио као у ставу 1 диспозитива ове пресуде.

Суд је, с обзиром на успех тужиоца у овој управној ствари, одбио његов захтев за накнаду трошкова управног спора и применом одредаба члана 66. и 67. Закона о управним споровима, а у вези члана 150. и 153. Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС” бр. 72/11...18/20), чије се одредбе у управном спору сходно примењују на основу одредбе члана 74. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу 2. диспозитива пресуде.

Имајући у виду да је тужба одбијена, суд је применом одредбе члана 66., члана 67. и члана 74. Закона о управним споровима и сходном применом одредбе члана 153. став 1. и 154. Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, бр. 71/11... 18/20), тужиоца обавезао да заинтересованом лицу, с обзиром на успех у поступку, накнади трошкове управног спора за састав одговора на тужбу у износу од 16.500,00 динара, у складу са Тарифним бројевима 43. став 1. Тарифе о накнадама и наградама за рад адвоката (“Службени гласник РС”, бр. 121/12), за приступ на рочиште за усмену јавну расправу одржану 15.06.2022. године у износу од 18.000,00 динара, у складу са Тарифним бројем 44. наведене тарифе, укупно 34.500,00 динара. Преко досуђеног износа, захтев заинтересованог лица за накнаду трошкова управног спора је превисоко постављен, јер није у складу са наведеном тарифом.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 20.06.2022. године, III-7 У. 8015/19

Записничар
Весна Апарац, с.р.

Председник већа-судија
Нада Балешевих, с.р.

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић**

TT